

JAMARSKA ŠOLA

Nika Pišek

JAME

Lansko zimo sem se udeležila jamarske šole pri DZRJL brez vsakršnih idej, v kaj se spuščam. Kmalu se je izkazalo, da jamarstvo ni nič prefinjenega in elegantnega, kar sem bila vajena od plezanja, ampak moraš imeti v sebi gotovo nekaj mazohizma in norosti. To je gotovo tudi razlog, da sem bila najmlajša članica jamarske šole v zadnjih mnogo letih. Večina se jih pridruži med študijem ali še kasneje, mene pa je pritegnilo že proti koncu srednje šole. Jamarstvo me je tako pritegnilo, da sem se kmalu začela udeleževati akcij v vedno globlje jame, predvsem tistih, ki so del Viševniškega sistema. Vanje sem se spustila v prepričanju, da gre za simpatično jamo, ki mi bo gotovo všeč, na poti ven pa se je izkazalo, da Viševnik skriva marsikatero presenečenje. Tako sem se nekajkrat na poti ven spraševala, zakaj to dejansko počnem in da v tako zahtevno jamo gotovo ne grem več. Ob dobrih živcih ostalih jamarjev sem vsakič prišla ven v enem kosu in že naslednji dan, ko sem se lahko spet premikala pretežno brez bolečin na vsakem koraku, premišljevala, kam grem naslednji teden. Med jamami Viševniškega sistema sem dvakrat obiskala Platonovo šepetanje, ki mi je ostal obakrat v lepih spominih zaradi enostavno dosežene zavidljive globine. Bila sem tudi na tridnevni akciji v Trubarju, kjer sem na marsikaterem mestu razmišljala, da v jame gotovo ne grem več in s svojim jamranjem pošteno načela živce sojamarjev. Podobna je bila tudi pot iz Evklidove piščali. Na poti navzdol se mi je jama zdela precej enostavna zaradi

Avtorica članka v Platonovem šepetanju (foto: Uroš Kunaver).

obilo plezarije, s katero se uspešno izogneš »žimarjenju«/»desondiranju«, a na poti ven sem pri premagovanju ožin in meandrov zelo pogrešala brezna.

Matevž Hreščak

MOJE PRVO JAMARSKO LETO IN PREGLED DELOVNIH AKCIJ »KRAŠKE SEKCIJE« V LETU 2018

Doma sem s Krasa, pravega »matičnega Krasa«, tako da sem se z jamami in raznimi brezni srečal že v zelo mladih letih, ko sem se sprehajal po »gmajni« ali pa sem o jamah poslušal iz pripovedovanja domačinov. Z malo bolj resnim jamarstvom ter vso potrebno jamarsko opremo sem se prvič srečal pred leti, ko me je na nekaj akcij povabil loziški jamar, predsednik JD Karantanija Toni Mislej. Že takrat se mi je zdelo zanimivo, lahko bi rekel tudi avanturistično,

odkrivanje novih jam, predvsem pa dejstvo, da raziskuješ nekaj, kjer ni bil še nihče. Tista sezona se je zaključila, potem pa sem s svojimi jamarskimi avanturami zaključil. Minilo je nekaj let, do lanske pomladi, ko sem na FB strani opazil povabilo v Jamarsko šolo DZRJL 2018. Iz čiste radovednosti sem se prijavil. Sama šola ter sobotne ekskurzije so mi bile zelo zanimive. Na ferajnovе sestanke sem zahajal tudi po zaključku šole. Razmišljati sem začel o